

M. Francisca Rincón

Hitchcock i Herrmann van treballar junts durant vuit pel·lícules, entre les quals quatre o cinc es perfilarien com a veritables obres mestres. Per al director, el músic esdevingué un element imprescindible de les seves trames de teranyina subtil i les atmosferes de tensió habituals al seu cinema: la dutxa de "Psycho" (1960) no seria la mateixa sense els crispats violins que acompanyen l'avanç del ganivet.

Després de l'obra menor "The trouble with Harry" (1955), la seva primera col·laboració, i les més aviat humils "The man who knew too much" (1956) -a la memòria popular resta Doris Day cantant "Qué será, será"- i "The wrong man" (1957), Bernard assoliria una de les fites més importants de la història, si és que parlem de música per a films: la inoblidable i estremidora partitura de "Vertigo" (1958), amb un dels temes d'amor més bells mai compostats, sintonia recurrent de molts programes cinematogràfics televisius. Aquest gairebé ens parla, desenvolupant-se amb les emocions dels protagonistes, arribant al seu zenit quan James Stewart i Kim Novak es besen apassionadament i Judy surt de la foscor fatalment transformada en Madeleine, duent l'obsessió de Scottie Ferguson als límits de la bogeria. És una melodia d'una perfecció exquisida, torbadora d'esperits, que sempre posa els pèls de punta. Molt probablement sigui el cim de Herrmann.

La següent composició per a Hitch tendria un caire més divertit; es tractava d'orquestrar la fugida d'un pobre home -Cary Grant en estat de gràcia-, membre involuntari dels serveis secrets, amunt i avall per subhastes, gratacels i camps d'arriscada fumigació. En resum, la més optimista i vital dels Mestres; "North by Northwest" (1959). El 1960, Alfred Hitchcock rodaria el seu gran èxit "Psycho", amb la primordial es-

cena de dutxa, en què només s'escolten els minuts finals de la peça íntegra, d'un romanticisme insospitat, un deliri musicat que expressa la dualitat moral de Norman Bates. Un altre "hit" sublim. Quan parlem de "The Birds" (1963), ens trobem que manca de qualsevol banda sonora, excepte el grallar de les aus embogides

i els silencis esfereïdors que precedeixen els seus atacs. Dels efectes de so i de la música de "Marnie" (1964) també se n'encarregaria Bernard Herrmann, cloent amb aquest inquietant tractat psicoanalític sobre les pulsions ocultes la seva simbiosi amb Hitchcock, un dels millors períodes creatius dels dos artistes. ■

